

+++

“Мач у десницу, Србине ! Не бој се ! Сети се Видовдана , сети се Лазара , Милоша, Карађорђа и Стојана Јанковића ,

сети се војводе Степе и војводе Мишића.

Подигни чело Србине ! Спреми се за крвав бој !

Роде мој , народе , браћо , не оклевајмо ,

кренимо у одбрану живота , у одбрану вере , рода и слободе.

Победа ће бити наша јер су Бог и правда на нашиј страни.

Ми нисмо започели покољ , ми не посежемо за туђим ,

али ни своје нећемо дати. Ја знам да ћемо проћи

кроз страشان огањ , смрт , врисак деце , јецај стараца

кроз пустош , глад , крв ...

Заједничким снагама успећемо да се одупремо злу.

Ваљда је тако написано роду нашем :

кроз битку и смрт ка Васкрсењу... !“

војвода Момчило Ђујић

+++

Усташама су се први пут назвали србски устаници ,

лета Господњег 1876 подно планине Јастребац ,

којима је командовао професор Милош С. Милојевић.

Хрвати који су присвојили од Срба 99 % србског језика ,

присвојили су и овај назив – али за своје кољаче.

+++

Избисмо на само место Косовске битке.

Око мене падали војници . Погледам : љубе земљу !

-“Јунаци моји, знате ли где се налазите? Овде , где ми сада стојимо, на Видовдан 1389 , истог дана и истог сата , погинула су оба цара !...“

То је Газиместан, на ком је Обилић ...”

објашњава командант.

Млад официр стаде пред команданта , поздрави , рапортира нешто , па се окрете строју. Диге сабљу , пољуби је и поче громко :

- ”На Гази-Местану , од Милана Ракића !”

Више осетих, но што видех, када се неко одвоји из моје јединице и ,

у трку, стиже пред команданта:

-“ Господине пуковниче , тај који је испевао ову песму овде је са нама .

Ево га позади , с бомбама , у четничком одреду Војводе Вука !”

И одмах одјекну командантов глас:

-“ ДОБРОВОЉАЦ РАКИЋ , НАПРЕД !”

+++

Почетком септембра лета Господњег 1943

у селу Јаребице формирана је Јадарска бригада

а за команданта је постављен Георгије Бојић-Џица

игуман намастира Троноше . Бригада је бројала око двеста људи.

Седиште команде било је у варошици Драгинцу.

Поред команде бригаде овде је била и команда Јадарског среза ,

на чијем челу је био капетан Ђорђе Ђока Антонић - учитељ из Лознице

+++

**Песму написао игуман намастира Троноше јеромонах
капетан Георгије Бојић-Џица , комадант Јадарске бригаде
а објављена је у листу “Глас Цера” бр. 24 од 20. марта 1943.**

Милуну и друговима

**Над вашом главом нема крста,
воштане свеће , ни сузе вреле,
само досадне кише лију
и шуме гране , преко стене.**

**Тужни смо без вас, неутешни,
расути свуда , уврх стења.
О, почивајте мирно, браћо,
без смрти НЕМА ВАСКРСЕЊА !**

+++

У току самог трајања рата,

формиран је одбор на челу са др. Војином Андрићем

за одржавање Равногорске олимпијаде.

Последња ратна Равногорска олимпијада одржана је 27. марта 1945 г.

на планини Вучјаку (северна Босна) , у знак сећања

на мартовско рушење пакта са силама Осовине.

Највећи број спортских такмичара и победника на Вучјаку

чинили су предратни и ратни чланови

**крагујевачког фудбалског клуба “Шумадија” (најстарији Србски фудбалски
клуб), а највише медаља добио је центарфор Марко Константиновић-Грк.**

+++

” Па , добро , онда нам кажи
колико су литара крви Срби пролили па да ти платимо у злату...”
посланик Пернар је добацио Пуниши Рачићу.

Тачно у 11.25 минута 20. јуна 1928 – запрашало је пет хитаца из старог
револвера “штајнер” , кога је Рачић добио на Брегалници .

Први метак погоди Ивана Пернара у груди ,
други метак погађа Басаричека ,
трећи Стјепана Радића у трбух,
четврти у подлактицу Гранђу (хтео да спасе Светозара Прибићевића) .
Пети метак погодио је Павла Радића (синовац Стјепанов).

Рачића су Срби заробили и осудили на 20 година .
Склонио се из затвора када су дошли Немци , преживео борбе за Београд ,
а онда је стрељан одлуком партизанског преког суда.

“ Мој отац Пуниша Рачић рођен је 1886 г.

(речи су Маре Вуксан , ћерке Пунише Рачића).

Борио се са Војводом Вуком у елитним четничким одредима. Био је храбар
човек о чему сведочи гомила одликовања која на жалост , нису сачувана . А и
како би када су 17. октобра 1944 банули партизани и оца извели из куће.
После месец и по , дошао је код нас човек који је био са њим у истој ћелији у
Бањичком логору и саопштио да су ми оца стрељали.

За гроб му никада нисмо сазнали .“

+++

НАСТАВИЋЕ СЕ

сочињеније : хаџи Милан Арсеновић